

Крижжевський В.В.

Інститут підготовки кадрів Державної служби зайнятості України

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО СЕРВІСУ ЯК ОПТИМІЗАЦІЙНИЙ ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

У сучасних умовах суспільного розвитку України відбувається структурно-організаційна деконструкція системи публічного управління, яка безпосередньо спрямована на забезпечення його результативності шляхом запровадження ефективного інструментарію надання послуг, утвердження ефективності взаємодії суспільства та держави. Важливу роль у даному процесі посідає нормативно-правове забезпечення державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління в Україні.

Концептуалізація та методологія формування та реалізації сервісного потенціалу публічного управління визначена Конституцією України і характеризує структурно-функціональне спрямування держави щодо забезпечення діяльності надання адміністративних послуг органами державної влади та органами місцевого самоврядування. Реалізація закріплених Конституцією України вимог до налагодження функціональної взаємодії між державою та громадянами забезпечила розроблення відповідного нормативно-правового забезпечення порядку надання адміністративних послуг, що визначає технологічну сторону реалізації державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління.

У межах даної статті здійснено аналіз нормативно-правового забезпечення державного сервісу як оптимізаційного інструменту реалізації публічного управління, який дозволив систематизувати імперативні норми його функціонування, які слугують запровадженню оптимізаційних організаційних форм надання державно-управлінських послуг; на підставі цього охарактеризовано оптимізаційні показники результативності функціонування державного сервісу (справедливість, об'єктивність, своєчасність та якість надання послуг органами публічної влади громадянам), визначено необхідність системного оновлення діяльності органів виконавчої влади у сфері надання послуг шляхом реалізації сервісного призначення держави, яке полягає у створенні умов для реалізації прав і свобод громадян, а також надання їм державно-управлінських послуг.

Ключові слова: *нормативно-правове забезпечення, адміністративні послуги, публічні послуги, державний сервіс, державні послуги, активні послуги, пасивні послуги, сервісна держава, сфера державного сервісу, публічне управління, сервісна реалізація державного управління, постмодерна держава.*

Постановка проблеми. У сучасних умовах суспільного розвитку України відбувається структурно-організаційна деконструкція системи публічного управління, яка безпосередньо спрямована на забезпечення його результативності шляхом запровадження ефективного інструментарію надання послуг, утвердження ефективності взаємодії суспільства та держави. Важливу роль у даному процесі посідає нормативно-правове забезпечення державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління в Україні.

Концептуалізація та методологія формування та реалізації сервісного потенціалу публічного управління визначена Конституцією України, відповідно до якої «утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком дер-

жави» [1]. Це характеризує структурно-функціональне спрямування держави щодо забезпечення діяльності надання адміністративних послуг органами державної влади та органами місцевого самоврядування. Реалізація закріплених Конституцією України вимог до налагодження функціональної взаємодії між державою та громадянами забезпечила розроблення відповідного нормативно-правового забезпечення порядку надання адміністративних послуг, що визначає технологічну сторону реалізації державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління. На підставі цього доцільно здійснити аналіз основних нормативних документів, які визначають імперативну сторону реалізації державного сервісу та оптимізаційні заходи щодо його вдосконалення.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою даної статті є здійснення аналізу нормативно-правового забезпечення державного сервісу як оптимізаційного інструменту реалізації публічного управління. Досягнення даної мети зумовлює вирішення таких завдань: систематизувати імперативні норми функціонування державного сервісу, які слугують запровадженню оптимізаційних організаційних форм надання державно-управлінських послуг; охарактеризувати оптимізаційні показники результативності функціонування державного сервісу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28 грудня 1994 р. в наукову практику вперше введено поняття «державні послуги» та визначено процедури їх надання. Відповідно до цього під ними розуміються «будь-які платні послуги, обов'язковість отримання яких установлюється законодавством та які надаються фізичним і юридичним особам органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та створеними установами та організаціями, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів» [2, с. 365]. Однак у межах даного Закону України була відсутня чітка артикуляція розмежування понять «державні» та «управлінські» послуги, що призвело до певних структурних викликів у функціонування системи публічного управління України.

У «Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22 липня 1998 р. було визначено необхідність зміст системного оновлення діяльності органів виконавчої влади у сфері надання послуг шляхом реалізації сервісного призначення держави, яке полягає у створенні умов для реалізації прав і свобод громадян, а також надання їм державно-управлінських послуг. Відповідно до даного нормативного документу процес сервісної діяльності держави має ґрунтуватися на таких функціональних положеннях, відповідно до яких: 1) надання послуг із боку виконавчої влади, яке має бути спрямоване на задоволення потреб особи і суспільства, що передбачає відповідний перелік послуг, необхідних громадянам, а також критерії оцінки якості та ефективності їх надання; 2) соціальні процеси повинні регулюватися з боку держави лише в разі, якщо це зумовлено інтересами всього суспільства (відносини між споживачами та постачальниками товарів і послуг регулюються ринком, окрім тих випадків, коли він не може адекватно задовольнити потреби суспільства); 3) управлінські послуги повинні бути платними тільки у випадку,

коли громадянин має вибір – чи користуватися цією послугою, чи ні; 4) управлінські послуги повинні надаватися, насамперед, на низових рівнях структури виконавчої влади, що забезпечить їх наближення до споживачів (в окремих випадках надання послуг на більш високому структурному рівні може бути обумовлено потребами економіки чи вимогами до якості надання послуги [3, с. 49].

Варто відзначити концептуальну й технологічну цінність «Концепції адміністративної реформи в Україні», в якій уперше було представлено можливість отримання платних адміністративних послуг на розсуд суб'єкта та безоплатний стандарт адміністративних послуг. Нормативним продовженням даної Концепції стала «Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади», відповідно до якої до безоплатних послуг віднесено послуги: 1) у справах державного пенсійного та соціального забезпечення; 2) у справах, які безпосередньо стосуються реалізації основних прав і свобод людини [4]. Даним документом обґрунтовано доцільність застосування плати за адміністративні послуги виходячи із того, що це: а) справедливо, адже одні особи ніколи не звертаються по певні послуги, а інші – регулярно; б) може запобігати корупції, адже «безкоштовна невизначеність» змушує шукати шляхи для позазаконної визначеності; в) плата за послуги може бути ефективним інструментом для мотивації службовців надавати послуги якісно, коли від цих коштів залежатиме фінансування відповідного адміністративного органу та преміювання службовців [4].

Виходячи із класифікації послуг на державні та муніципальні та оптимізації процедур їх надання, увиразнюється доцільність: а) інституційного розмежування органів, які займаються формуванням політики, та органів, що займаються поточним адмініструванням [5, с. 337]; б) чіткого ранжування інституцій, які надають адміністративні послуги та забезпечують їх якість шляхом мінімізації обсягу адміністративних послуг, зумовлених лише публічними інтересами [6]; в) максимальної децентралізації системи надання адміністративних послуг [7]; г) діяльності суб'єктів надання адміністративних послуг відповідно до принципів функціонування приватного сектора [8]; д) формування єдиних стандартів надання адміністративних послуг [9]. Такий підхід забезпечить єдину концептуальну й технологічну лінію результативного надання адміністративних послуг виходячи із вимог громадян та оптимізації діяльності органів публічної влади.

Законом України «Про звернення громадян» 02.10.1996 р., визначено види та порядок звернень громадян, відповідно до якого «громадяни України мають право звернутися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргою про їх порушення [10]. Даним законом визначено відповідні процедури звернення громадян до органів публічної влади, однак не врегульовано механізми отримання адміністративних послуг, що тим самим спровокувало певне методологічне й технологічне звуження сервісного потенціалу публічного управління. У підтвердження цього дія закону не поширюється на звернення юридичних осіб, не розмежовано розгляд звернень публічними та непублічними (приватними, громадськими) суб'єктами; недостатньо чітко визначено процедури розгляду різних видів звернень; встановлено недиференційований термін розгляду звернень громадян.

Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 р. визначено обсяг повноважень, які забезпечують реалізацію сервісних функцій місцевого самоврядування, зокрема це: повноваження в галузі реалізації житлово-комунального господарства, побутового, торговельного обслуговування, громадського харчування, транспорту і зв'язку; повноваження в галузі будівництва; повноваження у сфері освіти, охорони здоров'я, культури, фізкультури і спорту; повноваження у сфері соціального захисту населення; повноваження щодо забезпечення законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян; повноваження у сфері земельних відносин та охорони навколишнього середовища тощо [11, с. 20]. Виходячи із цього, визначено, що органи та посадові особи місцевого самоврядування мають забезпечувати «гарантований державою мінімальний рівень соціальних послуг на душу населення в межах усієї території України» (ст. 1), зокрема, у сфері соціально-економічного розвитку «... виконання робіт (послуг), необхідних для територіальної громади, на підприємствах, в установах та організаціях» (ст. 27) [11, с. 5].

У контексті розвитку нормативно-правового забезпечення державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління особлива

роль відводиться Закону України «Про соціальні послуги» від 19.05.2003 р., де вперше наведено визначення «соціальних послуг», під якими розуміється «комплекс правових, економічних, психологічних, освітніх, медичних, реабілітаційних та інших заходів, спрямованих на окремі соціальні групи чи індивідів, які перебувають у складних життєвих умовах і потребують сторонньої допомоги з метою поліпшення або відтворення їх життєдіяльності, соціальної адаптації та повернення до повноцінного життя» [12, с. 52].

Важливу роль у процесах технологічної регламентації сфери державного сервісу належить унормуванню адміністративних послуг у частині надання дозвільних документів у сфері господарської діяльності. Відповідно до цього постановою Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо упорядкування видачі документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» від 21.05.2009 р. № 576 встановлено перелік документів, які надаються органами публічної влади. До таких документів належать: дозвіл на розміщення зовнішньої реклами; дозвіл на проведення аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей; дозвіл на використання місцевої символіки (герба міста, назви чи зображення архітектурних, історичних пам'яток); дозвіл на розміщення на території об'єктів благоустрою будівель і споруд соціально-культурного, побутового, торговельного та іншого призначення; дозвіл на користування природними лікувальними ресурсами місцевого значення; згода міської ради на розміщення об'єкта підвищеної небезпеки на території міста; дозвіл на експлуатацію об'єктів підвищеної небезпеки; дозвіл на відособлене спеціальне використання природних ресурсів місцевого значення; рішення про надання земельних ділянок комунальної власності в користування тощо [13]. Цією ж постановою також затверджені основні вимоги до порядку взаємодії державного адміністратора з місцевими дозвільними органами, суб'єктами господарювання та територіальним органом спеціально уповноваженого органу з питань дозвільної системи у сфері господарської діяльності щодо видачі документів дозвільного характеру, які передбачають здійснення дозвільних процедур відповідними центрами.

Важливу роль у забезпеченні результативності дозвільної системи як важливої функціональної умови державного сервісу відіграло прийняття Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», який визначає правові та організаційні засади функціонування дозвільної системи у сфері господарської діяльності і вста-

новлює порядок діяльності дозвільних органів, уповноважених видавати документи дозвільного характеру, та адміністраторів [14]. Цим законом передбачено створення єдиних дозвільних центрів (далі – ЄДЦ), які діють за принципом організаційної єдності в одному приміщенні, уповноважених видавати документи дозвільного характеру (адміністративні послуги). Відповідно до даного Закону передбачено функціонування дозвільного органу, уповноваженого розробляти регламент (інформаційну картку), який визначає послідовність дій для отримання документів, схеми дозвільних процедур. Цей орган забезпечує оприлюднення та вільний доступ до інформації, необхідної суб'єктам господарювання для започаткування та провадження господарської діяльності шляхом створення офіційних веб-сторінок, розміщення інформації на стендах, а також випуску інформаційних бюлетенів та методичних матеріалів [14].

Технологічно важливу роль в оптимізації процесів реалізації державного сервісу відіграє Закон України «Про адміністративні послуги» від 6 вересня 2012 р., який регулює суспільні відносини щодо надання адміністративних послуг, установлюючи: 1) підстави для одержання адміністративної послуги; 2) суб'єкта надання адміністративної послуги та його повноваження щодо надання адміністративної послуги; 3) перелік і вимоги до документів, необхідних для отримання адміністративної послуги; 4) платність або безоплатність надання адміністративної послуги; 5) граничний термін надання адміністративної послуги; 6) перелік підстав для відмови у наданні адміністративної послуги [15, с. 1705].

Статтею 1 Закону України «Про адміністративні послуги» визначено базові поняття у сфері надання адміністративних послуг, серед яких: 1) *адміністративна послуга* – результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону; 2) *суб'єкт звернення* – фізична особа, юридична особа, яка звертається за отриманням адміністративних послуг; 3) *суб'єкт надання адміністративної послуги* – орган виконавчої влади, інший державний орган, орган влади Автономної Республіки Крим, орган місцевого самоврядування, їх посадові особи, уповноважені відповідно до закону надавати адміністративні послуги [16, с.1709]. На підставі цього цим Законом України визначено основні принципи державної політики у сфері надання адміністративних

послуг, серед яких: 1) верховенство права, у тому числі законність та юридична визначеність; 2) стабільність; 3) рівність перед законом; 4) відкритість та прозорість; 5) оперативність та своєчасність; 6) доступність інформації про надання адміністративних послуг; 7) захищеність персональних даних; 8) раціональна мінімізація кількості документів та процедурних дій, що вимагаються для отримання адміністративних послуг; 9) неупередженість та справедливість; 10) доступність та зручність для суб'єктів звернень [17, с. 1711].

Методологічно ціннісними для даного Закону України є положення, які забезпечують: служіння держави громадянам, що визначає реалізацію права громадян та суб'єктів господарювання на отримання адміністративних послуг; створення органами місцевого самоврядування та районними державними адміністраціями центрів надання адміністративних послуг (далі – ЦНАП) з метою забезпечення належної доступності до цих послуг; законодавчу заборону вимагання документів та інформації, якою вже володіють суб'єкти надання адміністративних послуг, або яку вони можуть отримати самостійно; систематизацію внутрішніх процедур надання адміністративної послуги через запровадження технологічних карток послуг та надання зручної інформації для споживачів послуг через запровадження інформаційних карток послуг; введення поняття «адміністративний збір» як єдиної плати за адміністративну послугу [17, с. 1720].

Важливим оптимізаційним елементом імперативного забезпечення функціонування державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління в Україні є дія схвалених підзаконних *нормативно-правових актів*, які слугують унормуванню загальної процедури надання адміністративних послуг.

Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг» [18] визначено механізм ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг, який має слугувати забезпеченню доступу суб'єктів звернення до інформації про адміністративні послуги з використанням Інтернету і є офіційним джерелом інформації про їх надання. Запровадження даного порталу має забезпечити доступ суб'єктів звернення до інформації про адміністративні послуги, суб'єктів їх надання та центри надання таких послуг; доступність для завантаження і заповнення в електронній формі заяв та інших документів, необхідних для отримання адміністративних

послуг; можливість подання суб'єктами звернення заяв за допомогою засобів телекомунікаційного зв'язку; можливість отримання суб'єктами звернення інформації про хід розгляду їх заяв; можливість отримання суб'єктами звернення за допомогою засобів телекомунікаційного зв'язку результатів надання адміністративних послуг; можливість здійснення суб'єктами звернення оплати надання адміністративної послуги дистанційно, в електронній формі [18].

Постановою Кабінету Міністрів від 30 січня 2013 р. № 57 «Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг» органи публічної влади зобов'язані проводити постійний моніторинг нормативно-правових актів, які регулюють питання надання адміністративних послуг, з метою своєчасного оновлення відомостей, внесених до Реєстру адміністративних послуг. Даний Порядок визначає механізм ведення Реєстру адміністративних послуг як єдиної інформаційної комп'ютерної бази даних про адміністративні послуги, які надаються суб'єктами надання адміністративних послуг. Формування та ведення Реєстру забезпечується шляхом: збирання та оброблення інформації про адміністративні послуги та внесення відомостей до нього та змін до них про: суб'єкта надання адміністративної послуги; назву адміністративної послуги; розмір плати (адміністративний збір) за надання адміністративної послуги (у разі її надання на платній основі); результат надання адміністративної послуги; правові підстави для надання адміністративної послуги та встановлення розміру плати за її надання [19, с. 43].

Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Примірнього положення про центр надання адміністративних послуг» визначено Примірний регламент, відповідно до якого здійснюється порядок організації роботи центру надання адміністративних послуг (далі – центр), порядок дій адміністраторів центру та їх взаємодії із суб'єктами надання адміністративних послуг й рекомендовано органам місцевого самоврядування керуватися у своїй діяльності із забезпечення функціонування центрів надання адміністративних послуг затверджених цією постановою [20, с. 16].

Постановою Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 р. № 118 «Про затвердження вимог до підготовки технологічної картки адміністративної послуги» визначено вимоги до підготовки технологічної картки адміністративної послуги, що містить інформацію про порядок надання адміністративної послуги суб'єктом надання такої послуги, яка затверджується зазначеним суб'єктом

для кожної адміністративної послуги, яку він надає. Технологічна картка повинна передбачати максимально можливе з урахуванням ресурсного забезпечення суб'єкта надання адміністративної послуги використання інформаційно-комунікаційних технологій, зокрема під час взаємодії структурних підрозділів суб'єкта надання адміністративної послуги і здійснення процедур (етапів) надання адміністративної послуги [21, с. 28].

Постановою Кабінету Міністрів України від 17 липня 2009 р. № 737 «Про заходи щодо упорядкування адміністративних послуг» визначено процедуру надання адміністративних послуг органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування в межах делегованих їм органами виконавчої влади повноважень, відповідно до цього підприємствам, установам та організаціям, на які покладено повноваження надавати адміністративні послуги [22].

Постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 2010 р. № 66 «Про затвердження методики визначення собівартості платних адміністративних послуг» визначено складові частини собівартості адміністративної послуги, до яких входять: прямі матеріальні витрати; прямі витрати на плату праці та відрахування на соціальні заходи; інші прямі витрати; непрямі витрати. Базою розподілу непрямих витрат є основна заробітна плата персоналу, діяльність якого безпосередньо пов'язана з наданням адміністративної послуги [23].

Висновки. Здійснений нами аналіз нормативно-правового забезпечення державного сервісу як оптимізаційного інструменту реалізації публічного управління дозволив деталізувати зміст основних нормативних документів (Конституції України, законів України «Про оподаткування прибутку підприємств», «Про звернення громадян» «Про місцеве самоврядування в Україні» «Про соціальні послуги» «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», «Про адміністративні послуги», «Концепції адміністративної реформи в Україні», «Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади», «Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади», постанов Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо упорядкування видачі документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності», «Про затвердження Порядку ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг», «Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг», «Про

затвердження Примірного положення про центр надання адміністративних послуг», «Про затвердження вимог до підготовки технологічної картки адміністративної послуги», «Про заходи щодо упорядкування адміністративних послуг» «Про затвердження методики визначення собівартості платних адміністративних послуг»), які визначають імперативну сторону реалізації державного сервісу та оптимізаційні заходи щодо його вдосконалення, визначено необхідність системного

оновлення діяльності органів виконавчої влади у сфері надання послуг шляхом реалізації сервісного призначення держави, яке полягає у створенні умов для реалізації прав і свобод громадян, а також надання їм державно-управлінських послуг, на підставі цього розроблено оптимізаційні показники результативності функціонування державного сервісу (справедливість, об'єктивність, своєчасність та якість надання послуг органами публічної влади громадянам).

Список літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
2. Про адміністративні послуги : науково-практичний коментар до Закону України / за заг. ред. В.П. Тимошука. Київ : ФОРМ О.М. Москаленко. 392 с.
3. Концепція адміністративної реформи в Україні. Київ : Державна комісія з проведення в Україні адміністративної реформи, 1998. 62 с.
4. Про схвалення Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.02.2006 № 90-р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/90-2006-%D1%80>.
5. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд.: В. П. Тимошук. Київ : Факт, 2003. 496 с.
6. Деякі питання реалізації Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» : Розпорядження Антимонопольного комітету України від 28.12.2015 р. № 43-рп. *Офіційний вісник України*. 2016. № 12. Ст. 528.
7. Сморгунів Л.В. Сравнительная политология в поисках новых методологических ориентаций: значат ли что-либо идеи для объяснения политики? URL : <http://www.politstudies.ru/fulltext/2009/1/9.htm>.
8. Королюк Ю.Г. Адміністративна послуга. *Енциклопедія державного управління* : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; [наук.-ред. колегія : Ю.В. Ковбасюк (голова) та ін.]. Київ : НАДУ, 2011. Т. 4 : Галузеве управління / [наук.-ред. колегія : М.М. Іжа (співголова), В.Г. Бодров (співголова) та ін.]. 2011. 648 с. С. 18–19
9. Шаров Ю.П. Послуга адміністративна. *Енциклопедія державного управління* : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; [наук.-ред. колегія : Ю.В. Ковбасюк (голова) та ін.]. Київ : НАДУ, 2011. Т. 6 : Державна служба / [наук.-ред. колегія : С.М. Сербогін (співголова), В.М. Сороко (співголова) та ін.]. 524 с.
10. Про звернення громадян : Закон України від 02.10.1996 р. № 393/96-ВР. URL : <http://zakon4.rada.gov.ua>.
11. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР. *Офіц. вісн. України*. 1997. № 25. С. 20.
12. Про соціальні послуги : Закон України від 19.05.2003 р. № 280/97-ВР. *Офіц. вісн. України*. 2003. № 29. С. 32–67.
13. Про заходи щодо упорядкування видачі документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності : постанова Кабінету Міністрів України від 21.05.2009 р. № 576. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
14. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності : Закон України від 06.09.2005 р. № 2806-IV. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
15. Про адміністративні послуги : Закон України від 09.09.2012 р. № 5203-VI. *ВВР України*. 2013. № 32. С. 1690–1735.
16. Про адміністративні послуги : науково-практичний коментар до Закону України [за заг. ред. В.П. Тимошука]. Київ : ФОРМ О.М. Москаленко. 392 с.
17. Про адміністративні послуги : Закон України від 09.09.2012 р. № 5203-VI. *ВВР України*. 2013. № 32. С. 1690–1735.
18. Про затвердження Порядку ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг : постанова Кабінету Міністрів України від 03.01.2013 р. № 13. *Офіц. вісн. України*. 2013. № 4. С. 9. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/13-2013-%D0%BF>.
19. Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг : постанова Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 р. № 57. *Офіц. вісн. України*. 2013. № 9. С. 13–57.
20. Про затвердження Примірного положення про центр надання адміністративних послуг : постанова Кабінету Міністрів України від 20.02.2013 р. № 118. *Офіц. вісн. України*. 2013. № 16. С. 16.

21. Про затвердження вимог до підготовки технологічної картки адміністративної послуги : постанова Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 р. № 118. *Офіц. вісн. України*. 2013. № 9. С. 28.
22. Постанова Кабінету Міністрів України від 17 липня 2009 р. № 737 «Про заходи щодо упорядкування адміністративних послуг». URL : <http://zakon.nau.ua/doc/?code=737-2009-%EF>.
23. Постанова Кабінету Міністрів України від 27 січня 2010 р. № 66 «Про затвердження методики визначення собівартості платних адміністративних послуг». URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/66-2010-%D0%BF>.

Kryzhevskiy V.V. REGULATORY AND LEGAL SUPPORT OF PUBLIC SERVICE AS AN OPTIMIZATION TOOL FOR THE IMPLEMENTATION OF PUBLIC ADMINISTRATION IN UKRAINE

In the current context of social development of Ukraine there is a structural and organizational deconstruction of the public administration system, which is directly aimed at ensuring its effectiveness by introducing effective tools for providing services, establishing the effectiveness of interaction between society and the state. An important role in this process is played by the legal framework of public service as a tool for the implementation of public administration in Ukraine.

The conceptualization and methodology of formation and realization of the service potential of public administration is defined by the Constitution of Ukraine and characterizes the structural and functional direction of the state to ensure the provision of administrative services by public authorities and local governments. The implementation of the requirements of the Constitution of Ukraine to establish functional interaction between the state and citizens has ensured the development of appropriate legal framework for the provision of administrative services, which determines the technological side of public service as a tool for public administration.

Within the limits of the given article the analysis of normative-legal maintenance of public service as optimization tool of realization of public management which has allowed to systematize imperative norms of its functioning which serve introduction of optimizing organizational forms of rendering of public administration services is carried out; based on this, the optimization indicators of the effectiveness of the public service (fairness, objectivity, timeliness and quality of public services by citizens) are characterized. The article identified the need for systematic updating of the executive authorities in the field of services by implementing the service purpose of the state, which is to create conditions for the realization of the rights and freedoms of citizens, as well as providing them with public administration services.

Key words: *normative-legal provision, administrative services, public services, state service, state services, active services, passive services, service state, sphere of state service, public administration, service realization of state administration, postmodern state.*